

FÉNYUGÁR

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitó folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

A látszólagos élet.

Különös látvány ragadta meg a figyelmemet, amikor egy tavaszi napon a kertben jártam. A télen levagdalt fagallyakat és ágakat a kert egy sarkában halmozták föl és azok ott a tavasz jöttével kihajtottak, leveleik üdék és reménnyel biztatók voltak. Semmi különbség nem látszott ezek és az élőfán virulók közt. Hogyan lehetséges ez? Tényleg tovább él és fejlődik a törzséről levágott ág is? Remélhetünk erről is gyümölcsöt? A felelet világos: a lefűrészelt ágak élete csak addig tart, amíg elhasználják a magukban levő életnedvet. Pár hét, vagy talán pár nap mulva fonnyadozni, hervadni kezdenek és hamarosan el is száradnak. Bár most tele vannak zöld levelekkel, bizonyosak lehetünk afelől, hogy gyümölcsöt nem hozhat az az ág, mely nincs élő összeköttetésben a tápláló nedveket szolgáltatató anyafölddel. A távolálló, felületes szemlélő talán nem veszi észre, hogy csak látszólagos az ott viruló élet, de aki figyelmesen megnézi a zöldelő ágakat, az rögtön tisztában van, hogy a látszat ellenére is itt a halál és nem az élet közeledik.

Nem így vagyunk-e sokszor a lelki élet látszólagos virulásával is? Egyes szekták, azonkívül a spiritizmus is tele vannak ideális, sokszor biblikusnak látszó eszmékkel, követőik közül többen beteggyógyító és szentéletű emberek hírében állanak. És épen ebben rejlik a legnagyobb veszélyük, mert jól tudja a Sátán, hogy az igazság után vágyakozó lelkeket csak ilyen, szentnek látszó hálóban foghatja meg. Aki nem ismeri kellőképpen a Bibliát és nem fogadta még el az Urat, azt nagyon könnyen megtévesztheti ez a látszólagos élet.

Isten igéjének számtalan helye tiltja és kárhoztatja a szellemidézt és a spirítiszták más mesterkedéseit, úgy hogy semmi kétségünk sem lehet afelől, hogy ez sátáni munka. Ez a lelki élet csak olyan ideig-óráig tartó, gyümölcstelen élet, mint a levágott faágé. Mint ahogy a faág is csak akkor hozhat gyümölcsöt, ha a törzsén marad, úgy igazi, gyümölcsöző lelki élet is csak a Krisztussal való életközösségből fakadhat. Ime a szőlőtőről szóló hasonlat! (Ján. 15, 1-8.)

Vizsgáld meg magadat kedves olvasóm, Isten előtt, alázatos szívvel! Élő összeköttetésben vagy-e az igazi szőlőtővel? Nem csak látszólagos a te életed virágzása, növekedése? Ha igazán bekapcsolódtál az Urral való életközösségbe hit által, akkor nyugodt lehetsz felőle, hogy minden erőfeszítés nélkül növekedni, fejlődni és gyümölcsözni fog hitéleted. Egyetlen föltétele ennek az életnek az Úr iránti teljes engedelmesség. Ezt az életet éled-e már? És ha még nem, vágyol e utána?

Oberlin János.

E hónapban ünneplik halálának 100 éves fordulóját. Strassburgban született 1740. aug. 31-én, mint az ottani híres gimnázium igazgatójának fia. Egy Spener szellemében prédikáló lelkész s a herrnhutiaknak ottani kis közössége hatnak rá. Husz éves korában írásbeli fogadalmat tesz: „... írd be könyvedbe, hogy én a tied vagyok; Isten lesz az én mindenem. Neked szentelem mindazt, amim van. Segíts Atyám, hogy mindent a Te dicsőségedre cselekedjem, az legyen a vágyam, hogy Tied maradjak s másokat is Hozzád vezéreljek. A Krisztus vére által tisztíts és erősíts, Uram!” 1767. július 1-én foglalja el lelkészi állását Steinthalban, mely Elzász határán húzódik el s nyolc községet foglal magában. Zordon vidék, lerongyolt nép vár itt reá. Oberlint nem rettentik vissza, mint elődjeit, a nehézségek. A burgonya-termeléstől a takarékpénztárákig, az új takarmányfajtáktól a tűzifecskendőig, a szövőszéktől a hidépítésig mindent megragad, hogy népének lelki és testi szükségleteit egyben szolgálhassa. Mindenben úttörő s nagy léptekkel előzi meg korát. Iskolák s a szülők nevelését célzó intézmények mellett felállítja az első gyermekóvót s egyben óvónőképítő intézetet. Rendkívül sok oldalú, de minden mögött az ő imádkozó élete állt. Magát az imádság gyermekének mondta. Gondos jegyzéke volt hiveiről s naponkénti imájában sorra vehette őket 59 esztendőn keresztül. Igehirdetése kettős nyelvű volt, mint a pünkösdi Léleké. Nemcsak vigasztalt, fedett is. De mint feljegyezték, mindig „az ég felé ostorozott.” Az evangéliumot házankénti összejöveteleken is hirdette. Önmegtagadó élete

lehetővé tette, hogy szerény jódelméből kilenc gyermek mellett tizedet háromszorosan is kiszolgáltassa. A helyi szegények építményeken kívül adakozásával belekapcsolódott az Isten Ország egyetemes szolgálatába. Egy külső missziói egyesület alakulásakor egyetlen kanál kivételével egész ezüstkészletét odaadta s a Brit és külföldi bibliatársaságnál a konvenció lelkészei közül a legelső megmozgatók közt volt.

Életének józan keresztyén menetét a francia forradalom s annak nyomán járó átalakulások kissé megbontották. A svéd Swedenborg misztikus tanaival való foglalkozás mintha eltérítette volna attól, hogy mindent a Jézus keresztyén sérében keressen. Míg Francke és Zinzendorf megértették a tiszta keresztyén közösség kialakulásának nélkülözhetetlenségét, Oberlin az általános gyülekezeti munkát nézte csupán. Nem volt neki megfelelő lelki közössége a kegyelmet személyesen megtapasztalt hívőkből, innét van, hogy a forradalom is meg a szellemekkel való titkos érintkezés is megkísérthette. Nem is hagyott maga után oly nagy művet Isten országában, mint Francke vagy Zinzendorf. De annál inkább egy nagy tanulságot. És ez az, amit jelszavában ő maga fogalmaz meg számunkra: „Semmit Isten nélkül, mindent a Megváltóért!” Ezt hagyta örökségül azzal is, amit megvalósított belőle; azzal is, amiben jelszavát nem juttathatta érvényre. János 15, 5.

Emlékét Berlin mellett az Oberlin ház, Amerikában az Oberlin főiskola s a gyermekóvók sokasága hirdeti. De emléke még növekedik azok által, akik életének tanulságait kamatoztatják Isten országáért.

Ő jön!

Redern Hedvig.

„Ő jön, Ő jön!” Már hangzik nemsokára,
Siess elébe, fölkészült ara!

Jő a Király a mennyegzői házba,
Már égni kezd a nagy nap hajnala.

Ő jön, Ő jön! Őt váró kis sereg, te,
Te, útrakész, imádkozó csapat,
Föl, föl a lámpát! Mitse félj, remegve,
Az óra itt, hát készen tartsd magad!

Hadd kössön össze szent szerelme lánca,
Vigyázz, világíts, várj, Ő jön — ma tán,
S ha jön, menyasszonysergét hadd találja
Kereszt alatt, ott fönna a Golgotán.

Ő jön, Ő jön! Harcolva és szolgálva,
Mig könnyet s vért kiadva a harcmező,
Halljuk, hogy zúg a gyors időnek árja:
Készüljetek, a perc sietve jő!

Ford. Vargha Gyuláné.

„Bizonyosan tudja ezt?”

Egy sápadt férfi feküdt betegágyán. Körülötte pompa és gazdagság, de az arcvonásai félelmet és nyugtalanságot árultak el. A bűn kelyhét fenéig ürítette, tivornyákban és kicsapongás közt töltötte életét és dacára annak, hogy még csak 36 évet számlált, aggastyán volt. Már régóta próbálta elhíletni magával, hogy az örökkévalóság csak mese, hogy a mennyország és a pokol csak az ábrándozó felizgatott képzeletében vannak. De most, amikor a halál közeledett, az ézszerű okai mind cserbenhagyták. Nyugtalansága annyira fokozódott, hogy kénytelen volt a lelkészt magához hivatni. A lelkésszel együtt a haldoklónak egy barátja is eljött, aki amikor meghallotta a lelkész bizonyoságtételét az Úr Jézus szeretetéről, az örökletről és a pokol gyötrelmeiről, bosszúsan kiáltott közbe:

— Jobban tenné, ha nem beszélne itt és hazamenne. Minden, amit mondott, hazugság, csalás és esztelenség. Élünk és azután meghalunk és vége. A halál után nem jön semmi sem.

A lelkész felállt és az istentagadó előtt kiegyenesedve, komolyan és határozottan kérdezte:

— Bizonyosan tudja ezt?

A derült égből lecsapó vilámlám sem idézhetett volna elő nagyobb hatást, mint ez az egyszerű kérdés. Egy percig szinte kővé meredve állt a megszólított, majd szó nélkül kiment a szobából. Ekkor újra odafordult a lelkész a beteghez és beszélt neki a bűnbánatról, a megtérésről, a bűnbocsánatról, a kárhozatról, a mennyről és a poklóról, azután hazament.

A haldokló egyedül maradt. Folytonosan a fülében csengett a kérdés: „Bizonyosan tudja ezt?” — és minden azt felelte rá benne: „Nem!” Mindig bizonyosabb és bizonyosabb lett afelől, hogy ő elveszett bűnös és félelemmel és rettegéssel gondolt Isten ítélőszékére, amelyet olyan sokszor kigúnyolt és aminek a létezését tagadta eddig. Másnap reggel a kétségbeesés határán találta a lelkész.

— Óh, úgy vártam Önt — kiáltott, — nem vagyok már biztos, nem, elvesztem. Önnek van bizonyossága, látom az arcán és megértem a szavaiból. Óh, mondja meg, hol találhatom meg én is ezt a bizonyosságot? Hol találhatok nyugodalmat?

— Az Úr Jézusnál, csak Ő nála! — felelte mélyen meghatva a lelkész. Ő az út, az igazság és az élet. Ő megbocsát magának is és megmenti az Ő drága vérében.

És ekkor elkezdte hirdetni Isten szolgája a szomjuhozó léleknek az üdvösség evangéliumát, az Úr Jézus örömezenetét. Az Úr megáldotta a szavait. A kemény szív megtört és ugyanaz az ember, aki egy nappal azelőtt még megkeményítette magát Isten igéjének figyelmeztetése és intésével szemben, fejét meghajtva, alázatatosan kérte Isten kegyelemért. Ezután már csak rövid ideig élt. Nyugodtan és örömmel várta halálát. A halálfélelme megszűnt, hisz bizonyosan tudta, hogy a Megváltóhoz megy az örök hazába.

Zeituni Haig.

1913. nyarán meglátogattam egy kurd törzset a Bimbogha hegységben. A kurdok maguk kértek bennünket, hogy látogassuk meg őket és látszólag nagyon érdeklődtek az Evangélium iránt. Amikor egy este több férfivel és nővel a sátorban ültünk, az egyik egy dalba kezdett. Egy ismert keresztyén dal volt: „Jézus, a szívemet tárom eléd. . .” Nagyon meglepett bennünket. Hogy tanulta meg ezen az elhagyott vidéken ez a kurd ezt a dalt? Kérdésemre, hogy kitől tanulták, azt felelték, hogy: „Zeituni Haigtól. Ő valódi keresztyén volt.”

Nem sokkal ezután egy örmény házaló kereskedő jött a sátorba, színes szöveteket és selyem fejkendőket árult és nagyon jól értette a módját, hogy hogyan kell a tapasztalatlan vevőknek a zsebéből kicsalni a pénzt. Amikor meglátott bennünket, valami kellemeset akart nekünk mondani és azt mondta, hogy a jelenlevők mind remélhetőleg nemsokára keresztyének lesznek. Az öreg, tiszteletreméltó seik megfogta a karját és így szólt: „Barátom, ha mi megkeresztelkedünk, akkor valódi keresztyének akarunk lenni és nem olyanok, mint amilyen te vagy.” Az örmény megszegegyenülten hallgatott. „Haig más volt, mint te vagy” — folytatta az aggastyán.

Haig egy zeituni szegény cipőfoltozó volt; üzletet nem nyithatott és így szerszámaival vándorolt faluról-falura. Először a szomszédos örmény falvakba ment — majd a hegyek közt lakó kurdok közé is. Fáradságot és félelmet nem ismert és így járta nap-nap után a járatlan, elhagyott utakat. A foltozó szerszámain kívül a legnagyobb kincsét, az Új-testamentumot is táskájába vitte. Mialatt esténként a tűz mellett az emberek cipőjét foltozta, körülülték őt és ő

elmondta nekik Jézus történetét. Szív melegegett így fel és nyílt meg a csudálatos hír előtt. Elénekelte Haig a dalait, amiket mind könyv nélkül tudott; egész szívét beléjük öntötte. Csendesen hallgatták, azután kérték, hogy tanítsa meg őket is. Téli amikor a magas hóval és jéggel borított hegyek elzárták, otthon dolgozott egy barátjával. Azután jöttek a hosszú esték, amikor a „testvéreivel” összejött. Egy rosszul világított szobában a földön guggoltak, előittük volt a Bibliájuk. Kerestek, kutattak benne és beszéltek arról az „egy”-ről, ami szívüket betöltötte. Azután imádkoztak és forró könyörgéssel vitték az Ur trónusa elé országuk és népi szükségéit.

(A jövő számban folytatjuk)

Egy gazdag szegény.

Egy öreg néger nő ment lefelé énekelve az utcán. Egy ismerős kérdezte tőle:

— Te olyan boldog vagy, Zsuzsanna és úgy énekelsz, mint egy pacsirta.

— Igazad van, boldog is vagyok.

— Mi az oka? Örököltél talán?

— Nem, Uram.

— Talán egy házat kaptál?

— Nem, azt sem.

— Miből élsz?

— Mosok másoknak.

— De ha beteg leszel, Zsuzsanna és nem tudsz majd dolgozni, — akkor mi lesz belőled?

Zsuzsanna elnevette magát és közben fehér fogai látszottak:

— Ez nem okoz gondot nekem: Az Úr az én pásztorem, nem szükködöm.

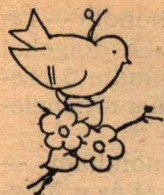
Gondolatok.

Isten igéje olyan, mint a villamos áram, nemcsak világít, de erőt is ad.

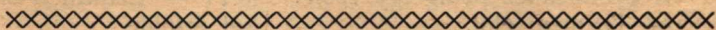
A megtérés nem egyéb, mint világosság Jézus felől.

Nagyon nehéz keménynek lenni szeretetből, anélkül, hogy vétkeznénk.

Az szabad, ki mindenét Istennek adta.

Gyermekeinknek!

Hol vannak a te kétéid?

Néhány gyermeket kiküldtek a szántóföldre kalászt gyűjteni. A búza aransárgán csillogott a földön, a nap ragyogóan sütött és pillangók röpökdték ide s tova. Néhány gyermek gyorsabban, néhány pedig lassabban dolgozott. Egyik szaladgált és lepkét fogott.

Lassankint beesteledett. A búzaföld angyala összehívta a gyermekeket és szolt:

— Gyertek a kapuhoz és hozzatok magatokkal a kétéiteket is.

A gyermekek összesereglettek a kétéikkel. Némelyiknél nagy halom volt, szép simán, rendesen egymásra fektetve, mások csak lazán tették egymásra úgy, hogy még többnek látszott, mint az előzőké. De az a gyermek, aki a pillangókat kergette, üres kézzel ment.

Így szolt hozzá az angyal:

— Hol vannak a te kétéid?

A gyermek lehorgasztotta a fejét:

— Nem tudom, volt néhány kétéim, de nem tudom hogyan, elvesztettem.

— Ide nem jöhet be senki sem kétéik nélkül — szolt az angyal.

— Tudom — felelt a gyermek — de szeretném megnézni, hogy hova mennek a többiek és... és, ők sem akartak otthagyni!

És csakugyan egyhanguan kiáltottak a gyermekek és az egyik mondta:

— Kedves angyal, engedd be-

jönni. Ma reggel beteg voltam és eljött hozzám, játszott velem és megmutatta a pillangóit, úgyhogy elfelejtettem, hogy beteg vagyok. Azután adott nekem egyet az ő kétéi közül, szeretném visszaadni neki, de nem tudom, melyik az!

Egy másik mondta:

— Kedves angyal, engedd őt be.

Amikor délben a forró nap a fejemre sütött, úgyhogy ájultan estem össze, akkor odaszaladt hozzám és vizet hozott nekem és amikor magamhoz tértem, megmutatta nékem pillangóit és olyan vidám volt, hogy mindent elfelejtettem. Nekem is adott a kétéiből, szeretném is neki visszaadni, de annyira hasonlít az enyémekekhez, hogy nem tudom megkülönböztetni!

A harmadik ezt mondta:

— Amikor beesteledett, fáradt és szomorú voltam, mert olyan kevés kétéim volt, hogy úgy láttam, hogy nem is érdemes tovább gyűjtenem, ekkor odajött ez a gyermek és megvizsgált, megmutatta nekem pillangóit és adott a kétéiből. Nézd, azt hiszem, hogy ezek az övéi, de nem tudom biztosan, mert egészen olyanok, mint az enyéim.

És minden gyermek megszólalt:

— Mi is kaptunk az ő kétéiből, engedd be!

Az angyal mosolygott és benyúlva a kapun, egy halom kétéit emelt ki, nem volt ugyan magas, de a nap fénye beragyogta és megvilágította vele az egész mezőt.

— Itt vannak a kévéi — szolt az angyal — mi ismerjük azokat, és mindegyik számon van tartva.

A gyermekhez pedig így szolt:

— Te menj elöl.

Gyurika.

Gyurikáról így mesélt az anyja:

Három kis fiunk mellé 7 év után adott az Úr még egy kis fiút. Nagy volt a három fiú öröme. Pompásan növekedett a kis Gyuri és Isten megáldotta különös kedvességgel és bölcsességgel. Az ő kedves, aranyos, derült lényét mindenki nagyon megszerette.

Korán megtanulta Gyurika kis kezeit összetenni és mindent megköszönni a mennyei atyának. Mindig talált valamit, amiért hálát adhatott. Ahányszor étkezés közt üres lett a tányéra, megköszönte Istennek, mielőtt újra kért. Egyszer mondta is az édesapja:

— Elég, ha akkor köszönöd meg, amikor egészen jól laktál.

Három éves korában kezdett az ovodába járni. Oh be nagy volt Gyurika öröme.

— Anyuskám — mondta — Erszike néni ugyanazokat a dolgokat mondja, mint te. Hol tanulja ő ezeket? — Ezalatt a bibliai történeteket értette.

— Gyurikám — mondtam — minden, amit az Istenről és a Megváltóról tudunk a Bibliában van! Csodálkozva nézett rám és nagyon szerette volna, hogy ő is tudjon már olvasni. Ahányszor egy-egy újabb aranymondást tanult, ki kellett keresnem a Bibliából és ujjacs-káját rátéve próbálta olvasni.

Hogyan gyógyult meg Esztiike?

Esztiike, aki nagyon szeretett vasárnapi iskolába járni, halálos beteg volt. Difteritisze volt. Nem kapott levegőt és nyugtalanul, mintha segítséget keresne, nézett körül, azután a kezeit tördelte, síró szülei nem értették meg, hogy mit akar. Most végre megértik — a bibliai képeskönyvét kéri. Gyorsan nyúl utána. Az első kép, Ádám és Éva a szép paradicsomban, nem érdeklí, gyorsan tovább lapoz, egészen addig a képig, ahol a Megváltó szép piros köntösben van. Rászegezi könyörgő tekintetét és a piros köntösre szorítja láztól égő ujjacs-káit. Amikor újra egy kis levegőt kap, lihegve mondja: Aki csak a ruhája szegélyét érinti, meggyógyul.

Az Úr lehajolt az ő gyermekéhez és meggyógyította.

Az ápoló néni elmondta a kis Esztiike szüleinek, hogy utolsó héten annak a szegény beteg asszonynak a történetét olvasta a gyermekkel, aki az Úr ruháját érintette és olyan nagy volt a hite, hogy meggyógyult.

Kedves gyermekek! Minden levélkének nagyon örültem. Látom, hogy komolyan foglalkoztok mindazzal, amit kis lapotokban olvastok. Csak így tovább, hogy az Úr Jézus örülhessen kis csapatának!

L. Vili: a külmiszióra küldött 10.000 kor.-t köszönöm és eljuttatom rendeltetési helyére. Mindenkit szeretettel üdvözlök.

Tudakozzátok az Írásokat!

Jun. 16. II. Sám. 17: 1—14. A nyugtalan lelkiismeretű ember ettől is, attól is tanácsot kér; ahelyett, hogy az Úrtól kérne tanácsot, emberi tanácson akar elindulni. De Isten azoknak a dolgába is beleszól, akik nem tőle kérnek tanácsot, s megszegyéníti és megbünteti őket. Akárhogy forgassák is a dolgot az emberek, végeredményben mégis mindig Isten akaratának kell teljesednie, az igazaknak javára, a gonoszoknak pedig vesztére. Ezt az apja ellen lázadó gonoszfiúnak, Absolonnak is tapasztalnia kellett.

Luk. 16: 1—13.

Jun. 17. II. Sám. 17: 15—29. Senki sem állhat büntetlenül egy igaztalan ügynek a szolgálatába. Akhítófel a maga értelmét és bölcsességét épen úgy felhasználhatta volna, ha hű marad igazi, jogos királyához, Dávidhoz. De ő a lázadó mellé állt, annak ügyét igyekezett előbbre vinni, és rajta vesztett. Az ügynek is el kellett buknia, s a tanácsadónak is. De azokat, akik az igaz ügy előmenetelén fáradsz, mindenütt körülveszi Istennek megoltalmazó és megsegítő kegyelme. Isten „aki a szív mozdulását, mint a vizeknek fojyását, szabadon hajtja ide-oda,” mindenütt szerez jóbarátokat és segítőtársakat az ilyeneknek. Talán nem is érti némely jóakaró az ügynek egész fontosságát, de Isten akaratából mégis elő kell mozdítania.

Luk. 16: 19—31.

Jun. 18. II. Sám. 18: 1—18. Dávid nemcsak, szerető szívét jellemzi, hogy annyi háborúság és keserűség, amit Absolon szerzett neki, nem ébresztett szívében gyűlöletet és bosszúvágyat. „Kiméletesen bánjak vele”, arra kéri embereit, Dávid megbocsátja az ő ellene elkövetett vétkeket, s meg is kell bocsátania. Ez Isten akaratára és parancsára. De a szent és igazságos Isten, akiben nincs bűn, sem a bűnnek árnyéka, nem bocsáthatja meg a meg nem árt bűnt. Absolon megmarad a maga bűnében, s így utoléri Isten haragja. A büntető eszköz Joáb, akinek szívében nem ég az a szeretet és kímélet, amely Dávidéban.

Luk. 17: 1—19.

Jun. 19. II. Sám. 18: 19—33. A szerető szív mindig jót remél. Dávid szívében bizonyára az a remény élt, hogy fia még meg fogja bántani bűnét, megalázza magát, s óh, milyen örömmel fogja ő akkor neki hirdetni a bűnbocsánatot. De Isten, aki a szívekbe lát, tudta, hogy Absolon nem fog megfordulni, hanem megérett az ítéletre. S ezt most már Dávidnak is meg kell tudnia. A fájdalom lesujtja atyai szívet. De ne higyjük, hogy a büntető Isten atyai szíve is nem fáj. Isten atyai szívének fájdalma ott ragyog előttünk a Go'gotha keresztjén, ahol kész volt a legnagyobb áldozatot meghozni, hogy a bűnös embert megmentse a halálos ítélettől.

Ésaiás 12.

Jun. 20. Luk. 15: 1—10. Ez a két pél-

dázat is Istennek végtelen szeretetéről szól. Ez a szeretet szállt alá a mennyből a Jézus Krisztusban, hogy mint a pásztor az eltévedt bárányt, mint az asszony az elveszett pénzdarabot, megkeresse a tévelygő, elveszett, bűnös emberi lelket. S minden egyes megtalált és megmentett emberi lélek olyan becses Isten előtt, hogy az angyalok, akik trónja körül állnak, s akik folyvást szemlélik az Ő fényességét és dicsőségét, örömekeket zengedeznek, mikor egy megtalált bárányt meglátnak a jó Pásztor karjai közt. Igen, a mennyország legnagyobb öröme a bűnös ember megtérése. Megszerezted-e már ezt az örömet az ég angyalainak, kedves olvasóm? S megszerzed-e újra meg újra az által, hogy a lelkeket odairányítod, odavezeted a jó Pásztor karjai közé?

I. Péter 5: 6—11; Lukács 15: 11—32; Csel. 3: 1—16.

Jun. 21. Zsolt. 37: 18—40. Dávid valóban a saját életének tapasztalatait írta bele ebbe a zsoltárba. Sok baja volt neki a gonosz emberekkel, de tapasztalta, hogy a gonoszok csak ideig-óráig örvendhetnek, mert a diadal végül mégis csak az igazé. Sok ember nehezen tanulja meg ezt a bizalmat. A rossznak ideig-óráig való sikerét állandónak véli, s nem tudja kivárni Istennek óráját, amikor majd fölmagasztalja az igazat és kiirtja a gonoszt. Várakozás és bizalom helyett megbotránkoszik, elcsügged és elkeseredik. Tanuljuk meg az igéből, s a biblia kegyesítőitől, hogy milyen botorság az. Tanuljuk meg várni az Urat s megőrizni az Ő útjait, s nem fogunk megszegyénülni.

Luk. 17: 20—37.

Jun. 22. II. Sám. 19: 1—24. Dávid sem szegyenült meg Isten iránt való bizalmában, melyet nem vesztett el még a legnehezebb napokban sem. Az elvesztett trónt s népének bizalmát újra visszanyeri, sőt még az is, aki nem régiben szidalmazta és megcsúfolta, megalázza magát előtte és bocsánatért esedezik. S Dávid itt is természetesnek találja a megbocsátást. Ha ő elvette Istentől a jót, ne közzöln-e ő is jót embertársával? Dávidra valóban nem illik a gonosz szolga példázata, (Máté 18: 23—35.) mely, fájdalom, nem csak az Úr Jézus földön jártának idejében, hanem a mai időkben is sokszor ismétlődik. Tanuljunk az ő-testamentomi Dávid példájából.

Luk. 18: 1—14.

Jun. 23. II. Sám. 19: 25—40. Dávid kifogyhatatlan a jótéteményekben, királyi módon osztogatja őket. Mennyivel gazdagabb, bőkezűbb, irgalmasabb még a mi Királyunk, Jézus, aki felmenvén a mennybe, s elfoglalván ott a trónt, alaküldötte legdrágább ajándékát a Szent Lelket, s Ővele együtt gazdagon osztogatja a jótéteményeket, becses adományokat mindazoknak, akik hittel, szeretettel, bizalommal elébe mennek, mint Mefiboset vagy Barzilai elébe mentek Dávidnak. Asztalánál eteti a nyomorékokat, pihenést ad a megfáradtakkak, mun-

kába állítja a munkaképeseket. Óh milyen jó az Ő seregéhez tartozni!

Luk. 18: 15—27.

Jun. 24. II. Sám. 24: 1—4, 10—25. A biblia az embereknek nem csak fényoldalait festi meg, hanem árnyoldalait, s fájdalom, Isten gyermekeinek is vannak árnyoldalai. Dávid hite is ingadozik, mikor népének sokasága által akarja magát biztosítani, ahelyett, hogy bizalmát teljesben az Úrba vetné. S bűnhődni kell ezért a kicsinyhitűségéért. De itt is meglátszik, hogy Dávidnál az ilyen ingadozások csak múlt jelenségek, az ő szíve azért az Uré. s a büntetést is alázatos szívvel fogadja az Ur kezéből, csak az a vágya, hogy egyenesen abból vehesse, ne pedig embereken keresztül. Még jobb, ha valaki nem válogat abban, hogy Isten hogy és milyen alakban teszi próbára, vagy dorgálja meg. Fogadjunk el mindent alázatosan az Ur kezéből.

Luk. 13: 28—34.

Jun. 25. I. Krón. 28: 1—10. Dávid, mikor aggkorában végigtekint földi életén, nem lát abban egyebet, csak Istennek jó-ságát, hűségét. S épen azért nem is tud fiára, Salamonra, drágább örökséget hagyni, mint azt, hogy kövesse hiven és teljes szívvel ezt a hűséges Urat, s teljesítse minden parancsát és akaratát. Ez a testamentum Izrael népe számára is. Bár hagyná ma is minden király a maga népére s minden szülő a maga gyermekére ezt a drága testamentumot!

Luk. 18: 35—43.

Jun. 26. I. Krón. 29: 1—20. Felséges példája az Isten előtt kedves adakozásnak az, amit itt Izrael népénél tapasztalunk. Maga a király jár elől jó példával. Bár az Ur nem engedte meg neki, hogy ő építse meg a templomot, amire szíve úgy vágyakozott, azért élete egyik fontos feladatának tekintette, hogy megszerezze és összegyűjtse a maga részéről mindazt, amire a templom-építéshez szüksége lesz majd fiának. S ami még hija volt, azt majd megadja a nép. Dávid bízott ebben, és nem csalódott. Nem a királyi parancs kényszerítő ereje indította meg az adakozást, a felszólítás csak megadta az alkalmat arra, hogy mindenki szabad akaratából adjon, hogy örvendezve adjon, hogy tiszta szívből adjon. Így ad az, aki megértette azt, amit Dávid kifejez hálaadó imádságában, hogy mindenünk az Úrtól van, s ha adunk neki, csak azt adjuk, ami úgyis az övé.

És. 65: 17—19, 24, 25.

Jun. 27. Luk. 6: 36—42. A mi bűnös emberi természetünknek sokkal jobban megfelel, hogy bántalmat bántalommal, haragot haraggal viszonzozunk, mint az, hogy megbocsássunk és a rosszért jóval fizessünk. Akinek nincs Krisztusból való élete, az

erre nem is képes. Csak az érettünk a Golgotán meghalt Megváltó vére tisztíthatja meg a mi szívünket úgy, hogy természetes legyen neki a megbocsátás, az irgalmasság. Csak aki megnyerte Istentől a maga bűnének bocsánatát, az tud igazán megbocsátani, igazán szeretni, az nem fog emberlársra fölött hidegen és keményen ítélkezni, hanem mentő szeretettel oda fogja vonni a kereszt alá, ahol az ő bűnei is megtíltettek, de ahol egyáltalán megnyílik számára a kegyelem forrása. Vezettél-e már oda valakit?

Róm. 8: 18—27. Máté 5: 13—16. Csel. 4: 1—12.

Jun. 28. Zsolt. 38. A zsoltáríró jól ismeri azt a szenvedést, amit az emberek ellenségeskedése okoz, de érzi, hogy nem ez a legnagyobb baj és szenvedés. Ezt nyugodt szívvel odavihetjük az Ur elé, s az Ő szeretetében kárpótlást találunk az emberek gyűlöletéért. A legkeserűbb és legégetőbb szenvedés az, amelyet a saját vétkeinknek tudata szerez, mikor érezzük, hogy az Úrnak keze reánk nehezült, s érezzük, hogy haragja ellenünk fölgerjedt. Óh mily jó, hogy Isten készítet számunkra menedéket, ahová ilyenkor is menekülhetünk, a golgothai keresztet, ahol Jézus drága vére minden bűnünket elmossa.

Luk. 19: 1—10.

Jun. 29. I. Kir. 2: 1—4, 10—12. Dávidnak bőséges tapasztalata volt egész életén keresztül Istenek kegyelméről. Tapasztalhatta, hogy az Ur szent, s a bűnnel közösséget nem vállalhat, tapasztalta azt is, hogy az Ur irgalmas s megbocsát a megtért bűnösnek. S azt is tapasztalta, hogy jó dolog teljes szívvel és teljes lélekkel járni az Úrnak útján, s megőrizni az Ő rendelkezéseit és parancsolatait. Azért tudja fiának, Salomonnak is mindezeket a szívére kötni, s mint egyetlen zsinórmértéket állítani föl előtte elkövetkezendő királyságának az idejére. Ő pedig nyugodtan mehetett át a földi életből az örökkévalóságba.

Csel. 1: 1—11.

Jun. 30. I. Kir. 3: 1—15. Salamon szívébe nem hiába vetette alya a jó megolt. Királyságát úgy kezdi, hogy megfogja Istennek feléje nyújtott kezét, s vele akar járni. Nem külső adományokért eszedzik, amelyek az ő személyét fénnel övezheték volna körül, hanem magát az Urat keresi, hogy a tőle vett értelemmel és bölcsességgel kormányozhassa népét. Akármilyen kicsiny legyen a munka, amely reánk bízott, mi sem kérhetünk az Úrtól jobb és alkalmasabb ajándékot, mint amit Salamon kért, bölcsességet, hogy megismerhessük az Urat és az Ő szent akaratát. (Zsolt. 111: 10. Zsolt. 32: 8.)

Csel. 1: 15—26.

Vargha Gyuláné